

Лендьєл Йосип Васильович

Кандидат технічних наук,
член-кореспондент УНГА,
фахівець у галузі нафтохімії

Народився 30 березня 1934 р. у с. Старе Давидково Мукачівського району Закарпатської області. У 1956 р. закінчив гірничо-промисловий факультет Львівського політехнічного інституту.

До 1967 р. працював на Омському нафтопереробному комбінаті, де пройшов шлях старшого оператора, начальника установки, старшого інженера цеху, начальника цеху та заступника головного інженера комбінату. Під керівництвом і за безпосередньою участю Й. В. Лендьєла було налагоджено дослідно-промислове виробництво нових пластичних мастил та композицій, алкілфенолів високої чистоти, створено і впроваджені апарати для сушіння мастил та алкілсаліцилатних, сульфонатних і сукцинімідних додатків, змішування двофазних (газ–рідина) потоків, перетирання дрібнодисперсних матеріалів та нагрівання рідин з аномальною в'язкістю.

У 1967–1968 рр. Йосип Васильович обіймав посаду головного інженера Дрогобицького дослідного заводу. Тут відпрацьовував технології одержання пластичних мастил, додатків до

мастильних матеріалів і мастильно-холодильних технологічних засобів. У 1968 р. він очолив експериментально-технологічний відділ інституту «ВНДІПКнафтохім» (тепер — УкрНДІНП «МАСМА»), організовував спорудження дослідних установок.

Упродовж 1974–2004 рр. Йосип Лендьєл вивчав технології мастильних матеріалів, керуючи відділом хімії і технології пластичних мастил. Він брав участь у розробленні та впровадженні безперервних процесів виробництва літєвих і комплексних літєвих мастил, відпрацював методики виготовлення нових типів літєвих та комплексних кальцієвих пластичних мастил, налагодив виробництво низки додатків і мастильно-холодильних рідин у нафтопереробній та інших галузях промисловості для ВАТ «АвтоВАЗ», ВАТ «КаМАЗ», підприємств чорної металургії і техніки для Крайньої Півночі. Розробки, виконані під керівництвом та за безпосередньою участю Йосипа Васильовича, були впроваджені у виробництво в Україні, Росії, Франції, В'єтнамі, на Кубі та в інших країнах.

У 1980 р. він захистив кандидатську дисертацію «Дослідження впливу рецептурно-технологічних факторів на властивості всесезонних морозостійких мастил до наземної техніки».

Протягом 2004–2006 рр. був провідним науковим співробітником у відділі палив УкрНДІНП «МАСМА».

У науковому доробку Й. В. Лендьєла — 240 наукових праць, 70 авторських свідоцтв і патентів на винаходи. Результати його наукових та інженерно-технологічних розробок представлені на наукових конференціях і конгресах республіканського та міжнародного рівнів.

Нагороджений орденом Трудового Червоного Прапора, Почесною грамотою Кабінету Міністрів України. Він — відмінник нафтопереробної та нафтохімічної промисловості, почесний нафтопереробник України.

Ленишин Михайло Дмитрович

Гірничий інженер, фахівець
у сфері видобування газу,
управлінець

Народився 21 листопада 1898 р. у с. Угерське Стрийського району Дрогобицької (нині — Львівської) області.

Після закінчення шести класів Стрийської гімназії був призваний на фронт. У 1918–1919 рр. у складі Української галицької армії брав участь у визвольних змаганнях проти польської інтервенції. У 1919 р. був інтернований до Чехословаччини, де закінчив Вищу гірничу школу в м. Пршибрам. Не маючи можливості влаштуватися на роботу в Галичині, з 1926 р. працював на вугільних шахтах у Чехії та на глибокому бурінні поблизу м. Брно.

У 1941 р. М. Д. Ленишин повернувся в Україну і був призначений керівником Опарського газопромислу.

У 1943–1944 рр. працював на газопромислі № 1 Дашава. Під час німецької окупації йому вдалося зберегти об'єкти підприємства від зруйнування. Після завершення війни з 1944 р. продовжував працювати на посаді начальника (а з 1945 р. — директора) Опарського газопромислу тресту «Укргаз».

Під керівництвом Михайла Дмитровича за короткий час було налагоджено безперебійну роботу Опарського родовища. За його участю ліквідували відкритий газовий фонтан на свердловині № 3 Опари, причиною якого стало зіткнення радянського бойового літака з фонтанною арматурою восени 1944 р. За цю операцію М. Д. Ленишин нагороджений орденом Трудового Червоного Прапора.

Проте надалі його стосунки з радянською владою почали ускладнюватися. Приводом для цього стали некомпетентні втручання представників місцевих партійних органів у процес експлуатації родовища, з чим він, як спеціаліст, погодитися не міг. Звинувачений у свідомому саботажі, у 1948 р. Михайло Дмитрович (тоді — головний механік Опарського газопромислу № 2 тресту «Укргазвидобування» об'єднання «Укргаз») був заарештований органами НКВС. Після звільнення в 1956 р. з тюремного ув'язнення до 1967 р. працював оператором Опарського газопромислу.

Нагороджений медаллю «За доблесну працю у Великій Вітчизняній війні 1941–1945 рр.».

Помер у 1978 р.